

$$L \cdot U = A$$

מפרקים את A למכפלה של מטריצת משולש עליון (U) ותחתון (L).
ואז, בשביל כל B , פותרים את $A \cdot X = B$ בשני שלבים:

$$(L \cdot U) \cdot X = L \cdot (U \cdot X) = B$$

אז קודם נפתור את $L \cdot Y = B$ ונמצא את Y .
אח"כ נפתור את $U \cdot X = Y$ ונמצא את X .
מה היתרון בשני שלבים? כל שלב הוא קל לפתור:

שלב 1: $L \cdot Y = B$

$$\begin{pmatrix} \alpha_{11} & 0 & 0 \\ \alpha_{21} & \alpha_{22} & 0 \\ \alpha_{31} & \alpha_{32} & \alpha_{33} \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} y_1 \\ y_2 \\ y_3 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} b_1 \\ b_2 \\ b_3 \end{pmatrix}$$

$$\alpha_{11} y_1 = b_1$$

$$\alpha_{21} y_1 + \alpha_{22} y_2 = b_2$$

$$\alpha_{31} y_1 + \alpha_{32} y_2 + \alpha_{33} y_3 = b_3$$

$$y_1 = b_1 / \alpha_{11}$$

פותרים לפי הסדר, מ- y_1 למעלה:

$$y_2 = \frac{1}{\alpha_{22}} (b_2 - \alpha_{21} y_1)$$

$$y_3 = \frac{1}{\alpha_{33}} [b_3 - \alpha_{31} y_1 - \alpha_{32} y_2]$$

$$y_i = \frac{1}{\alpha_{ii}} \left[b_i - \sum_{j=1}^{i-1} \alpha_{ij} y_j \right] \quad \text{פתרון כללי:}$$

שיטה זו נקראת פתרון ע"י הצבה קדימה

פותרים בצורה דומה את שלב 2: $U \cdot X = Y$

$$\begin{pmatrix} \beta_{11} & \beta_{12} & \beta_{13} \\ 0 & \beta_{22} & \beta_{23} \\ 0 & 0 & \beta_{33} \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} x_1 \\ x_2 \\ x_3 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} y_1 \\ y_2 \\ y_3 \end{pmatrix}$$

$$x_3 = y_3 / \beta_{33}$$

פותרים לפי הסדר, הפעם מ- x_3 למטה:

$$x_2 = \frac{1}{\beta_{22}} [y_2 - \beta_{23} x_3]$$

⋮

$$x_i = \frac{1}{\beta_{ii}} \left[y_i - \sum_{j=i+1}^N \beta_{ij} x_j \right] \quad \text{פתרון כללי:}$$

שיטה זו נקראת פתרון ע"י הצבה אחורה

פירוק LU

על הפירוק LU עצמו נדלג (נמצא בספר). באופן כללי:
 $L \cdot U = A$ נותן N^2 משוואות (אחת לכל איבר ב-A).

במטריצה, יש N איברים באלכסון, ו- $N^2 - N$ אחרים.
אז ב-L (ו-U), מספר האיברים הלא מאופסים הוא: $\frac{N^2 - N}{2} + N$

סה"כ: N^2 משוואות, $N^2 + N$ נעלמים. לכן אפשר להוסיף N תנאים.

קובעים: $\alpha_{ii} = 1, \quad i = 1, \dots, N$

הפירוק עושה שימוש חלקי באיברי ציר (החלפת שורות), ז"א מקבלים בעצם: $L \cdot U = A'$ כאשר A' היא A עם השורות בסדר שונה. אז צריך להחליף את הסדר גם ב-B.

$$Y = \begin{pmatrix} 1 \\ 1.9998 \end{pmatrix} \quad \left| \quad \begin{array}{l} \text{דוגמא:} \\ \text{שלב 1:} \\ y_1 = 1 \\ 0.0003 + y_2 = 2.0001 \end{array} \right.$$

$$X = \begin{pmatrix} 1/3 \\ 2/3 \end{pmatrix}$$

שלב 2:

$$2.9997 x_2 = 1.9998$$

$$x_1 + \frac{2}{3} = 1$$

עוד שימושים של פירוק LU:

(1) מציאת המטריצה ההופכית של A: כל עמודה בנפרד:

ההרצה:

```

ludcmp(a,n,indx,&d);
lubksb(a,n,indx,b1);
lubksb(a,n,indx,b2);
lubksb(a,n,indx,b3);
    
```

הקלט:

b1	b2	b3
1	0	0
0	1	0
0	0	1

הפלט: b1 b2 b3 הן עמודות התשובה.

(2) מציאת הדטרמיננטה של A:

יודעים ש- $L \cdot U = A'$ ולכן:

$$\det(A') = \det(L) \cdot \det(U) =$$

$$\alpha_{11} \alpha_{22} \dots \alpha_{nn} \times \beta_{11} \beta_{22} \dots \beta_{nn}$$
$$= \prod_{j=1}^n \beta_{jj}$$

כל חילוף שורות מכפיל את $\det A'$ ב-1, אז:

$$\det(A) = \det(A') \cdot d$$

פירוק הערכים הסינגולאריים (SVD – Singular Value Decomposition)

מפרקים את A (M משוואות, N נעלמים, $M \geq N$) למכפלה של שלש מטריצות:

$$\begin{pmatrix} A \\ M \times N \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} U \\ M \times N \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} W \\ N \times N \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} V^T \\ N \times N \end{pmatrix}$$

$$V_{ij}^T = V_{ji} \quad \text{כאשר:}$$

$$W = \begin{pmatrix} w_1 & & 0 \\ & w_2 & \\ 0 & & \ddots \\ & & & w_N \end{pmatrix}$$

$$w_j \geq 0$$

וכאשר:

ה- w_j נקראים הערכים הסינגולאריים של A . אפשר גם לכתוב:

$$W = \text{diag}(w_j)$$

פירוק SVD

המטריצות האחרות:

$$\begin{pmatrix} U^T \\ N \times M \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} U \\ M \times N \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} V^T \\ N \times N \end{pmatrix} \cdot \begin{pmatrix} V \\ N \times N \end{pmatrix} = I_N$$

וגם: $V \cdot V^T = I_N$, ז"א: $V^T = V^{-1}$
אז V היא מטריצה אורתוגונאלית

עכשיו נניח $M=N$:

$$A = U \cdot W \cdot V^T \quad \text{גם } U \text{ אורתוגונאלית, ואם:}$$
$$A^{-1} = V \cdot W^{-1} \cdot U^T \quad \text{אז:}$$

קל לבדוק ע"י הכפלה ב- A , למשל:

$$AA^{-1} = U \cdot (W \cdot (V^T \cdot V) \cdot W^{-1}) \cdot U^T$$

פירוק SVD

כאשר (קל לבדוק ע"י הכפלה ב-W) : $W^{-1} = \text{diag}(1/w_j)$

כאשר A סינגולארית, ז"א $\det(A) = 0$, לפחות אחד מה- w_j מתאפס. כל שיטה אחרת תיכשל במקרה זה. גם אם אחד מה- w_j מאד קטן (אבל לא אפס), יש בעיה: המשוואות כמעט סינגולאריות, ז"א אנחנו רגישים מאד לשגיאות עיגול. מה זה מספר קטן? בערך $1.e-6$ (בשביל דיוק רגיל) או $1.e-12$ (בשביל דיוק כפול), ביחס ל- w_j המקסימאלי.

אז מקבלים דיאגנוזה. מגדירים:

$$\text{condition number} = \frac{\max(w_j)}{\min(w_j)}$$

כאשר מספר גבוה זה רע.

כשיש פתרון, אז הוא:

$$X = A^{-1}B$$

$$X = V \cdot [\text{diag}(1/w_i)] \cdot (U^T \cdot B)$$

פירוק SVD

אבל נוסחא זו שימושית גם באופן כללי, אם כש- $w_j = 0$
נחליף את $1/w_j$ ב- 0 בנוסחא.

כשיש הרבה פתרונות, זה נותן את הפתרון X ל- $A \cdot X = B$
בעל אורך מינימאלי:

$$|X|^2 = \sum_{i=1}^N X_i^2$$

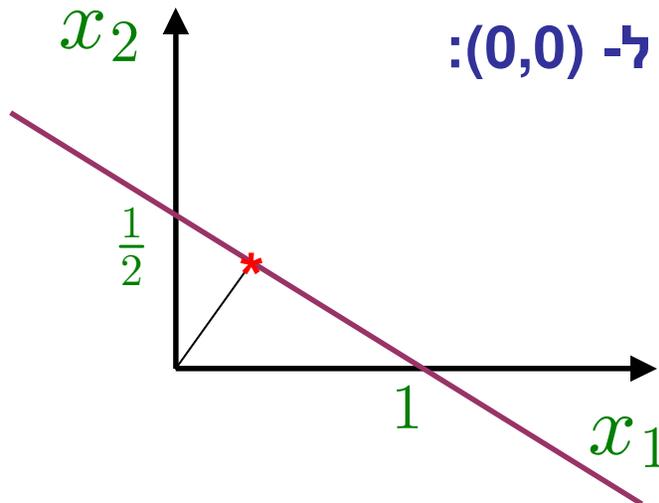
למשל: $x_1 + 2x_2 = 1$

הפתרונות הם על קו ישר:

מקבלים את ה- X הקרוב ביותר ל- $(0,0)$:

(מסומן ב- *), כי האורך של X

שווה למרחק בין X ל- $(0,0)$.

כשאין אף פתרון ל- $A \cdot X = B$ אז X הוא הווקטור שעבורו השארית (residual) היא מינימאלית.

$$\text{כאשר: } r = |A \cdot X - B|$$

משפט זה נכון גם אם: $M > N$

בכל המקרים, כדאי להיפטר מ- w_j קטנים שרק מגבירים את הרגישות שלנו לשגיאות עיגול, בלי לתת לנו אינפורמציה משמעותית על X .

בכל w_i קטן שמים 0 במקום $1/w_i$ בנוסחא:

$$X = V \cdot [\text{diag}(1/w_i)] \cdot (U^T \cdot B)$$